

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **obec Rantířov**
sídlem Rantířov 78, Vyskytná nad Jihlavou

proti
žalovanému: **Magistrátu města Jihlavy**
sídlem Masarykovo náměstí 1, Jihlava

za účasti: **M – KOVO s. r. o.**
sídlem Rantířov 143, Rantířov
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nezahájení řízení o odstranění stavby

takto:

- I. Nezahájení řízení z moci úřední o odstranění nepovolené stavby automatické linky alkalického zinkování a černění umístěné na pozemku parc. č. 117 v k. ú. Rantířov, v areálu Rantířov č. p. 143, je nezákonným zásahem.
- II. Žalovanému se přikazuje zahájit řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona o odstranění nepovolené stavby automatické linky alkalického zinkování a černění

umístěné na pozemku parc. č. 117 v k. ú. Rantířov, v areálu Rantířov č. p. 143, nejpozději do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Jihlavy, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71, podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), na žádost osoby zúčastněné na řízení („stavebník“) dodatečně povolil stavbu nazvanou „Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“ na pozemcích parc. č. 53/47 a parc. č. st. 117, v katastrálním území Rantířov. Odvolání žalobkyně proti dodatečnému povolení zamítl Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017, č. j. KUJI 23412/2017, sp. zn. OUP 74/2017 Cí-2.
2. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 11. 2017, č. j. 30 A 116/2017 - 346, obě výše uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil Krajskému úřadu Kraje Vysočina k dalšímu řízení. Konstatoval, že umístění stavby automatické linky je v rozporu s územním plánem obce. Kasační stížnost krajského úřadu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 As 264/2017-174.
3. Stavební úřad následně vydal podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-116, jímž dodatečně povolil stavbu „Přístavba haly v areálu společnosti M-KOVO“ na pozemku parc. č. 53/47, k. ú. Rantířov, obsahující následující objekty:
 - SO.01: přístavba zděného objektu na pozemku parc. č. 53/47 v k. ú. Rantířov, jednopodlažní objekt půdorysné velikosti 15,7 m x 9,25 m, výšky 6,8 m, provozně spojený s objektem na pozemku parc. č. st. 117 k. ú. Rantířov;
 - SO.02: opěrná stěna výšky 4,2 m z betonových tvárnic tl. 400 mm v délce 17 m na pozemku parc. č. 53/47 v k. ú. Rantířov;
 - IO.01: úpravy stávajících zpevněných ploch a komunikací na pozemku parc. č. 53/47 v k. ú. Rantířov.
4. Odvolání žalobkyně proti tomuto dodatečnému povolení Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 2. 7. 2019, č. j. KUJI 51049/2019, sp. zn. OUP 160/2019 Cí-2, zamítl. Krajský soud v Brně následně rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 112/2019 - 52, zrušil pro procesní pochybení i toto rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stavební úřad totiž projednal žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby výše zmíněných stavebních objektů mimo běžící řízení o odstranění stavby, což odporovalo § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona.

5. Dne 16. 4. 2021 zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby odstranění stavby „*Stavební úpravy v části objektu stávající haly na poz. st. č. 117 k.ú. Rantířov, za účelem instalace technologie automatické linky alkalického zinkování a černění*“.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v podané žalobě namítla nezákonnost postupu stavebního úřadu při odstraňování stavby linky alkalického zinkování a černění. Přestože stavební úřad disponuje důkazy (např. z kontrolní prohlídky stavby), že v areálu je umístěna a provozována automatická linka bez stavebního povolení, odmítá zahájit řízení o odstranění stavby. Jeho postup je v rozporu s rozhodnutími správních soudů a závěry veřejného ochránce práv.
7. Postup stavebního úřadu je svévolný a zjevně svědčí prospěchu stavebníka. Žalobkyně opakovaně upozorňovala stavební úřad na jeho nezákonný postup, požadovala zahájení nového řízení o odstranění stavby, obrátila se na veřejného ochránce práv i správní soudy. Opakovaně rovněž stavebnímu úřadu sdělovala, že postupem stavebníka i stavebního úřadu je dotčena na svých právech. Zákon nepřipouští správní uvážení, zda řízení o odstranění stavby bude zahájeno či nikoliv. Pokud v rozsudku č. j. 30 A 116/2017-346 bylo výslovně konstatováno, že stavba automatické linky stavební povolení vyžaduje, má stavební úřad povinnost řízení o odstranění nepovolené stavby zahájit.
8. Navrhla proto, aby soud určil, že nezahájení řízení z moci úřední o odstranění nepovolené stavby automatické linky alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod je nezákonným zásahem. Současně by měl soud podle žalobkyně přikázat žalovanému, aby zahájil řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona o odstranění této nepovolené stavby.

III. Vyjádření žalovaného

9. Stavební úřad ve vyjádření k žalobě uvedl, že zahájil podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona řízení o odstranění stavby „*Stavební úpravy v části objektu stávající haly na poz. st. č. 117 k. ú. Rantířov, za účelem instalace technologie automatické linky alkalického zinkování a černění*“, provedené v rozporu s § 126 odst. 4 stavebního zákona. Toto správní řízení vedené pod sp. zn. MMJ/SÚ/13185/2021 bylo zahájeno z moci úřední oznámením o zahájení řízení a pozváním k ústnímu jednání č. j. MMJ/SÚ/65121/2021-KuM dne 16. 4. 2021. Žalobkyně a stavebník jsou účastníky tohoto řízení. Dle dodejek ze spisové služby je prokazatelné, že oba účastníci řízení toto oznámení obdrželi dne 19. 4. 2021. Z tohoto důvodu se stavební úřad domnívá, že žaloba ze dne 20. 4. 2021 je nedůvodná, neboť v té době již žalobkyně měla povědomost o zahájení řízení.
10. Ke specifikaci stavby uvedené v žalobě nazvané „automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“ stavební úřad uvedl, že obecný stavební úřad řeší pouze část technologie, kterou je „automatická linka alkalického zinkování a černění“, resp. stavební úpravy, za účelem umístění této technologie. Zneškodňovací stanice odpadních vod je vodním dílem, které povolil a zkolaudoval speciální stavební úřad, kterým je odbor životního prostředí Magistrátu města Jihlavy. V povolovacím procesu tohoto vodního díla žalobkyně byla účastníkem řízení, ve kterém nevznesla v průběhu řízení námitky ani připomínky.

IV. Replika žalobkyně

11. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že v řízení o odstranění stavby zahájeném dne 16. 4. 2021 stavební úřad řeší pouze část nepovolené stavby, tj. pouze stavební úpravy za účelem umístění automatické linky, nikoliv však automatickou linku jako takovou. Předmět zahájeného řízení o odstranění stavby je neurčitý a nedostatečný, neboť v něm není uvedena právě automatická linka, o které správní soudy rozhodly jako o stavbě nepovolené. Nejedná se o pouhou technologii, která nevyžaduje povolení stavebního úřadu, jak se nesprávně stavební úřad domnívá.
12. Žalobkyně proto setrvala na svém původním žalobním návrhu. Požaduje, aby soud uložil žalovanému povinnost zahájit řízení nejen o odstranění stavebních úprav v části objektu stávající haly na poz. st. č. 117 k. ú. Rantířov, ale též a především o odstranění samotné automatické linky alkalického zinkování a černění.
13. Přípis žalobkyně ze dne 17. 12. 2021 byl soudu doručen až po vyhlášení rozsudku, soud jej proto v předmětném rozsudku nezohlednil.

V. Posouzení věci soudem

V. A. 1. Podmínky řízení

14. Nejprve soud zkoumal otázku včasnosti podané žaloby. V dané věci se jedná o trvající zásah ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, ve věci *EUROVIA*, proto je nutno vycházet z toho, že lhůta pro podání žaloby dle § 84 odst. 1 s. ř. s. začíná běžet každý den znovu. Žaloba tak byla podána včas.
15. Co se týče přípustnosti podané žaloby, lze v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, ve věci *ŽAVES*, uvést, že nečinnost žalovaného spočívající v nezahájení řízení o odstranění stavby může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Žalobkyně se podnětem u žalovaného opakovaně domáhala zahájení řízení o odstranění stavby linky alkalického zinkování a černění a stavebních úprav s tím souvisejících (naposledy podnětem ze 4. 11. 2020). V odpovědi na daný podnět jí žalovaný dne 3. 12. 2020 sdělil, že stavební úřad vyčkává na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 30 A 112/2019-85. Dne 12. 3. 2021 pak žalobkyně podala ke krajskému úřadu žádost o přijetí opatření proti nečinnosti, nicméně krajský úřad do 30 dnů na tento podnět nijak nereagoval. Proto žalobkyně podala dne 20. 4. 2021 zásahovou žalobu (nutno zdůraznit, že opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu uplatnila již 17. 8. 2020, nicméně její žádost byla přípisem krajského úřadu ze dne 2. 11. 2020 odložena). Je tak zřejmé, že žalobkyně vyčerpala jiné prostředky obrany. Soud proto shledal žalobu přípustnou. Ostatně žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení naplnění podmínek dle § 85 s. ř. s. nezpochybovali.
16. Podmínky řízení o předmětné zásahové žalobě tak soud považoval za naplněné.

V. A. 2. Věcné posouzení žaloby

17. Ze správního spisu a z rozsudků správních soudů, které jsou účastníkům i soudu známy (z předcházejících soudních řízení nebo z úřední činnosti), vyplývají následující skutečnosti.

18. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-71, podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona na žádost stavebníka dodatečně povolil stavbu „Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“ na pozemcích parc. č. 53/47 a parc. č. st. 117, v katastrálním území Rantířov. Odvolání žalobkyně zamítl Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017, č. j. KUJI 23412/2017, sp. zn. OUP 74/2017 Cí-2. Následně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 11. 2017, č. j. 30 A 116/2017 - 346, obě výše uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k dalšímu řízení. Konstatoval, že umístění stavby automatické linky je v rozporu s územním plánem obce. Kasační stížnost krajského úřadu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 As 264/2017-174. Ztotožnil se se závěry krajského soudu a v bodech 43 – 44 uvedl, že stavební úřad pochybil, pokud žádosti o dodatečné povolení vyhověl, ačkoliv z provedených důkazů bylo zjevné, že stavba je rozporná s územním plánem obce Rantířov, který v dané lokalitě připouští pouze drobnou výrobu. Podle Nejvyššího správního soudu totiž „umístění automatické linky alkalického zinkování a černění do stávající provozovny nelze (...) považovat za drobnou výrobu v souladu s požadavky plynoucími z územního plánu.“ Ústavní stížnost stavebníka odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2656/17.
19. V návaznosti na rozsudek č. j. 30 A 116/2017-346 stavebník upravil předmět žádosti o dodatečném povolení stavby a namísto pěti žádal již jen o dodatečné povolení tří stavebních objektů. O tom učinil stavební úřad záznam do spisu s vysvětlením, že z předmětu žádosti byly vypuštěny dva objekty, který nebyly v souladu s územním plánem obce Rantířov. Dne 27. 8. 2018 bylo zahájeno řízení o obnově řízení o odstranění stavby, které však bylo po sdělení stavebníka ze dne 12. 9. 2018 zastaveno dne 19. 9. 2018 s odůvodněním, že nelze obnovit řízení, které bylo zastaveno usnesením. Řízení o dodatečném povolení stavby tak bylo zastaveno, přesto dne 1. 3. 2019 pod č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-116 vydal stavební úřad dodatečné povolení podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona na stavbu „Přístavba haly v areálu společnosti M-KOVO“ na pozemku parc. č. 53/47, k. ú. Rantířov, obsahující 3 objekty vyjmenované v bodě 3 rozsudku. Odvolání žalobkyně proti tomuto druhému dodatečnému povolení Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 2. 7. 2019, č. j. KUJI 51049/2019, zamítl a dodatečné stavební povolení potvrdil. Krajský soud v Brně však následně rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 112/2019 – 52, toto rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (podrobněji viz body 25 až 33 rozsudku č. j. 30 A 112/2019-85). Podle soudu nemohl stavební úřad pokračovat v řízení o dodatečném povolení stavby mimo běžící řízení o odstranění stavby (viz bod 48 rozsudku). Úvahy o tom, že řízení o odstranění stavby nemohlo být obnoveno, soud shledal nepřipadné.
20. V souladu se závěry rozsudku č. j. 30 A 112/2019-85 se žalobkyně domáhala zahájení řízení o odstranění stavby automatické linky alkalického zinkování a černění (viz např. podnět z 26. 3. 2020), nicméně stavebním úřadem jí bylo sděleno, že vyčkává rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti podané krajským úřadem proti rozsudku č. j. 30 A 112/2019-52 (viz např. odpověď stavebního úřadu na podnět z 3. 12. 2020, č. j. MMJ/SÚ/240403/2020-KuM). O této kasační stížnosti dosud nebylo rozhodnuto.
21. Až oznámením ze dne 16. 4. 2021 č. j. MMJ/SÚ/65121/2021/KuM, stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby s názvem „Stavební úpravy v části objektu stávající haly na poz. st. č. 117 k.ú. Rantířov, za účelem instalace technologie automatické linky alkalického zinkování

a černění“. Dne 27. 4. 2021 provedl kontrolní prohlídku, při níž zjistil, že v hale na pozemku p. č. 117 je umístěna technologie automatické linky alkalického zinkování a černění, která v době kontrolní prohlídky nebyla v provozu (viz protokol o místním šetření ze dne 27. 4. 2021, č. j. MMJ/SÚ/71713/2021-KuM). V rámci řízení o odstranění stavby požádal stavebník dne 11. 6. 2021 o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad proto řízení o odstranění stavby přerušil usnesením ze dne 14. 6. 2021, č. j. MMJ/SÚ/112368/2021KuM. Na základě odvolání žalobkyně Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 18. 10. 2021, č. j. KUJI 91811/2021, usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení zrušil pro nepřezkoumatelnost. Stavební úřad následně usnesením ze dne 1. 11. 2021, č. j. MMJ/SÚ/222505/2021-KuM, řízení o odstranění stavby opět přerušil.

22. Soud při posouzení věci vycházel ze závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci *ŽAVES* a hodnotil, zda má být správní řízení o odstranění stavby s předmětem vymezeným žalobkyní zahájeno, tj. zda jsou splněny podmínky, které pro zahájení příslušného řízení stanoví zákon. Smyslem vyhovujícího rozsudku je donutit správní orgán zahájit řízení s definovaným předmětem tam, kde jsou pro to rozumné předpoklady.
23. V dané věci je nutno vycházet z toho, že automatická linka alkalického zinkování a černění není technologií, nýbrž stavbou dle § 2 odst. 3 stavebního zákona, jejíž umístění vyžaduje stavební úpravy do nosných konstrukcí stavby, proto pro ni bylo nutné vydat stavební povolení [§ 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona *a contrario*]. Tento jednoznačný závěr byl vysloven již v rozsudku ze dne 12. 11. 2017, č. j. 30 A 116/2017, nicméně stavební úřad jej doposud nerespektoval. Namísto aby se řídily závazným právním názorem soudu, správní orgány vymýšlí vlastní argumentaci, která by jim umožnila se ze závazného právního názoru soudu vyvázat. V řízení o odstranění stavby účelově projednávají pouze objekty neproblematické, souladné s územním plánem obce, zatímco u problematických objektů řízení o odstranění stavby svévolně nezahajují. Lze tak pochopit frustraci žalobkyně, která se ani po třech a půl letech od rozsudku konstatujícího rozpor stavby s územním plánem obce, nedočkala odstranění samotné linky alkalického zinkování a černění, navíc ani zahájení správního řízení o jejím odstranění. Z rozsudku č. j. 30 A 116/2017-248 je přitom nepochybné, že v řízení o odstranění (případně dodatečném povolení) je nutno projednat celou stavbu automatické linky, nikoliv pouze stavební úpravy související s jejím umístěním. Při zohlednění těchto skutečností soud s odkazem na závěry rozsudků č. j. 30 A 116/2017-348 a č. j. 8 As 264/2017-174 naznal, že předmět řízení o odstranění stavby zahájeného stavebním úřadem dne 16. 4. 2021, se netýká umístění samotné stavby automatické linky do haly na pozemku p. č. 117 v k. ú. Rantířov, proto ve výroku I. rozsudku vyslovil, že se stavební úřad nezahájením řízení v tomto rozsahu dopustil nezákonného zásahu. Výrokem II. stavebnímu úřadu nařídil, aby řízení o odstranění stavby automatické linky alkalického zinkování a černění do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zahájil. Bude přitom vycházet z toho, že i stavba automatické linky zinkování a černění je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona vyžadující stavební povolení, neboť její umístění do haly vyžaduje stavební úpravy do nosných konstrukcí stavby. Tyto skutečnosti jasně plynou z rozsudku č. j. 30 A 116/2017-348, potvrzeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 264/2017-174. Soud je tak přesvědčen, že existují rozumné předpoklady pro zahájení řízení o odstranění stavby automatické linky podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť správní soudy opakovaně dospěly k závěru, že vlastní realizace

(umístění, instalace a provoz) automatické linky alkalického zinkování a černění nepředstavuje jakýsi „doplněk“ stávající výrobní činnosti, ale že lze tuto stavbu lze povolit toliko po projednání ve stavebním řízení. Navíc, i pokud by byly pravdivé úvahy stavebního úřadu, že stavba automatické linky nevyžaduje stavební povolení (což odporuje závaznému právnímu názoru vyslovenému v rozsudku č. j. 30 A 116/2017-348), stále by se jednalo o stavbu provedenou v rozporu s právními předpisy (územním plánem obce Rantířov), kterou by bylo nutné odstranit dle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

24. Stavební úřad se hájí tím, že řízení o odstranění stavby již zahájil. Ze správního spisu (a rovněž z vyjádření samotného žalovaného) je však zřejmé, že stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, jehož předmět spočívá pouze ve stavebních úpravách stávající haly na pozemku p. č. 117 v k. ú. Rantířov. Předmět tohoto správního řízení však nezahrnuje samotnou automatickou linku, kterou stavební úřad považuje pouze za provozní zařízení, nikoliv za stavbu. Na základě toho se domnívá, že u ní stavební úřad nemůže naříditi odstranění podle stavebního zákona. Takto vymezenému předmětu řízení o odstranění stavby odpovídá i žádost stavebníka o dodatečné stavební povolení, která je omezena pouze na „stavební úpravy“, nikoliv na linku alkalického zinkování. Jak však soud uvedl výše (viz bod 23 rozsudku), tento názor je mylný a odporuje předchozím rozsudkům správních soudů vydaných v dané věci.
25. Povinnosti uložené žalovanému ve výroku II. nebrání ani skutečnost, že původní řízení o odstranění stavby, v jehož rámci bylo dne 21. 12. 2016 vydáno dodatečné povolení stavby, nemůže být obnoveno z důvodu překročení prekluzivní lhůty plynoucí z § 100 odst. 2 správního řádu. Bude tak na stavebním úřadu, aby zahájil nové řízení o odstranění stavby automatické linky alkalického zinkování a černění. Zahájení takového řízení totiž nijak nebrání předchozí rozhodnutí žalovaného z 19. 9. 2018, kterým bylo zastaveno původní řízení o odstranění stavby, neboť tímto rozhodnutím nebylo rozhodnuto ve věci ve smyslu § 52 odst. 2 správního řádu. Proto jím nemohla být založena překážka věci rozhodnuté.
26. Dále lze doplnit, že přestože žalobkyně v petitu požadovala zahájení řízení o odstranění stavby automatické linky alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod, soud rozhodl pouze o povinnosti stavebního úřadu zahájit řízení o odstranění stavby automatické linky alkalického zinkování a černění, neboť shledal, že podle obsahu žaloby (i s přihlédnutím k doplnění argumentace v replice) je zřejmé, že stěžejním bodem je právě tato automatická linka, nikoliv zneškodňovací stanice odpadních vod. Navíc soud ze správního spisu zjistil, že stavba „*Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod, objekt SO.02 – Neutralizační stanice – technologické zařízení*“ byla dodatečně povolena jako vodní dílo rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odborem životního prostředí, dne 2. 5. 2017, č. j. MMJ/OŽP/5463582017-Saz. Soud proto při formulaci výroku petit žalobkyně upravil, aby lépe odpovídal okolnostem projednávaného případu.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že postup stavebního úřadu je nezákonným zásahem (výrok I.), a proto mu přikázal zahájit řízení o odstranění stavby tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku v přiměřené lhůtě (§ 87 s. ř. s.).

28. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V této souvislosti soud zdůrazňuje, že povinností správních orgánů je respektovat závazné právní názory vyslovené v pravomocných soudních rozhodnutích. Je nepřípustné, aby správní soudy opakovaně zavázaly stavební úřad k projednání stavby odporující územnímu plánu obce Rantířov v řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona a žalovaný na tuto povinnost rezignoval a namísto toho vymýšlel „solistikované“ právní argumenty podporující jeho nečinnost. Takový postup stavebního úřadu, resp. jeho úředních osob, hrubě narušuje principy dělby moci ve státě a je otázkou, zda uvedeným jednáním nedochází k naplňování znaků skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.
29. Navržené důkazy, které nebyly součástí předloženého správního spisu, soud neprováděl pro nadbytečnost.
30. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč. K zaplacení této částky soud určil přiměřenou lhůtu.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu